

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

POSSIBILISME ECONÒMIC.

No podem menos d'estar satisfets: los proteccionistes acabem de trobar un defensor allà ahont no l'esperavam, es à dir, à Madrid mateix y entre la premsa periòdica que gosa de major circulació.

Lo *Globe*, que de algun temps ensa mirava ab certa indiferència l's esforços que de tant en tant fan los librecambistes madrilenys; lo *Globe*, que s'abstenia de apoyar las sèves doctrinas y de applaudir los seus discursos, al últim s'ha decidit à rompre l'foch ab un article plé de rahons molt sólidars contra 'l projectat *modus vivendi* ab Inglaterra, que en últim resultat—son paraules del mateix periòdich—únicament pot favori als inglesos.

Enviém un carinyós saludo al *Globe*, com li enviran totas tas classes productoras, y especialment los obrers que fian la sèva subsistència y la de sas famílias en la prosperitat de las industries manufactureres, amenassades per la competència anglesa.

Y no duptém que aquest saludo y aquest aplauso l'animaran à proseguir en sa campanya, a despit de tots los que tal vegada vajin à tirarli en cara, ben injustament per cert, claudicació en sos principis econòmics y falta de relació entre aquests y 'ls principis democràtics que ab tanta fermesa y ab tant talent ve professant *El Globe*.

En lo temps en que las opinions dels partits y dels homes públichs se regian per dogmas, hi havia per part de alguns l'emprenyo decidit de que la *llibertat de comers* fós una prescripció ineludible del Còdich democràtic.

Y aquesta *llibertat de comers*, aquesta utòpia que no s'practica en cap nació civilizada del mon, tenia admiradors y partidaris entusiastas, enamorats del nom més que d'examinar y estudiar la cosa, tal com avuy tenen encare partidaris entusiastas y admiradors sincers las utòpias de la anarquia y del collectivisme que examinadas à la llum de la rahò y del sentit pràctic, resultan plenament irrealsibles.

Pero 'l temps passa y las experiencias ensenyen.

Per això, partits que en altres temps al crit de «O tot ó res» proclamaven lo seu dogma absolut despreciant las exigències de la pràctica, en la qual s'estrenllavan sempre, avuy han obert los ulls y comprenen que tot lo que no siga pràctic, no pot sostenirse; que tot lo que 's mou fora de las condicions vitals, no té vida, y adoptan en conseqüència temperaments més adequats à la realitat de las cosas, y ja que no pugan obtenir tot lo que desitjan, n'acceptan la major part possible.

Veus' aquí perque hi ha aquí republicans possibi-

listas; y perque hi ha á Fransa republicans oportunistes, que han fundat y saben sostener aquella mateixa República que á mans dels dogmàtics de últims del sige passat y del any 48 vá caure, impostent, al cop de la tirania.

Per consegüent opiném nosaltres, que en res com en materias econòmicas té tanta rahò de ser lo possibilisme.

De un bon sistema econòmic depén principalment la prosperitat material de una nació, y fins la llibertat del poble, que de allà ahont no hi ha pá, ne fuig tot, fins la llibertat.

Lo possibilisme econòmic consisteix inevitablement en la protecció armònica otorgada á tots los rams de la producció nacional.

En aquest punt no s'comprenden radicalismes d'escola, si aquests han de produhir la ruïna ó l'entronament de algun dels rams de la riquesa nacional, en benefici de la producció extrangera.

Lo verdader patriotisme ha d'encloures dintre dels límits de la patria.

Hi haurà idees que serán fillas del temperament ó del sentiment de cada hù; las ideas econòmicas han de ser fillas del càcul desapassionat.

¿Convé pendre aquesta mida? Se calcula, y si convé als interessos nacionals s'accepta; si no convé deu retaxar-se per patriotisme.

Per noble que siga 'l tipo de D. Quijote, en materias econòmicas, resulta plenament incompatible ab las tendencias positivistas del sige XIX. Si cada nació cuya de fer la sèva felicitat, no siguém tontos, cuydém nosaltres de fer la nostra.

Per això sens' dupte 'l *Globe* que comprén y demosta 'ls perjudicis que ha de dur a Espanya 'l projectat *modus vivendi* ab Inglaterra, 'l combat ab tanta energia.

Algun periòdich ha dit qu'en Castelar no aproba la conducta del *Globe* en aquest punt.

Ho duptém.

Castelar, fundador del possibilisme espanyol, es un polítich prou elàstich, per no incorre en exageracions en materias econòmicas, que son precisament las que requereixen major elasticitat de criteri. L' home que ab tant talent sab concordar los dogmas polítichs ab la realitat pràctica, no pot lògicamente proclamar l'absolutisme y la intransigència dels dogmas econòmics, passant per sobre 'ls interessos de la producció, del treball y de la patria.

Castelar ha dit mil vegadas, que avants que tot era espanyol.

P. K.

LO COMENSAMENT DEL ACABAMENT.

Lo ministeri s'ha reunit. Las caras dels ministres ofereixen una particularitat molt xocant: n'hi ha de dues classes; uns que ploran y fàn veure que riuen y altres que riuen y procuran aparentar que ploran.

Presideix —naturalment qui ha de

presidir!— en Cànoves. Ab la fatxa una mica més estrembòtica que de costum, se dirigeix al s'illò presidencial, l' hi dóna una mirada tristissima com si se'n despedís, s' hi asenta y... al grà.

CÀNOVES.—Comensém. ¿Están tots bons? Me'n alegró; gracias. ¿S' aproba l' acta de l' anterior? Queda aprobada.

SÍVELA (en veu baixa).—Vamos, això ja va bé; aquest home tot s' ho guanya: vejam à qué treura nas això.

CÀNOVES (prosseguint).—Senyors... y senyoras... PIDAL (entre dents).—¿Senyoras? Aixé va per mi.

CÀNOVES.—La ocasió la pintan calva y es precís profitarla. Feya un grapat de temps que volia parlar ab vostes ab una mica de serietat y may me venia bé. Avuy que, afortunadament, estém sense en Romero y en Quesada, obstacles permanents à tota discussió tranquila, l' un per massa viu, l' altre per massa mort, crech qu' es lo moment oportú pera parlar à pams...

(Se sent un gran estrépit al exterior: un ordennanza obra la mampara).

CÀNOVES.—Qué passa?

ORDENANZA.—Hi ha tres subjectes que s' empenyan en entrar de totas maneras...

CÀNOVES.—Digals que esperin un rato: quan acabém entrarán. (Dirigintse als ministres.) Senyors, jo volria que vostés m' obrissin lo cor...

ANTEQUERA (horroritzat).—¡Ave María Purissima! No digui aquestas coses, que 'm fá esgarrifar...

CÀNOVES.—¿Vol fè 'l favor de ficarse la llengua à... son puesto? (Prosseguint). Voldria que m' obrissen lo cor y que 'm diguésen net y clar lo que pensan de la situació actual del partit.

SÍVELA.—Per mi está partit completament.

PIDAL.—Jo dich lo mateix.

COS-GAYON.—Idem de idem.

ANTEQUERA.—Jo opino exactament igual.

CÀNOVES (ab sorpresa).—¿Si? Veyám, expliquis, perque.

ANTEQUERA (una mica cortat).—¡Oh! Jo no ho sé; pero com hi vist que tots ho deyan...

CÀNOVES.—Home... ¿sab que vosté ja m' está empitant? Mirí, fins que 's parli de cosas de mar, no diguis, ¿ho sent?

ANTEQUERA (avergonyit).—Si, pare.

(Torna à reproduirlo en l' antessala: lo criat tréu lo cap).

ORDENANZA.—Aquests tres senyors insisteixen en volgut ficarse aquí dins...

CÀNOVES.—Tòrnals à dir que s' esperin, y si no 'ls agrada, plàntals al carré. (Reanudant la funció). Resulta, pues, senyors que en opinò de tots vostés lo partit està quebrantat ¿no es això?.. Pues si haig de parlar ab franquesa, à mi 'm sembla lo mateix; dias ha que observo certa tirantés entre nosaltres, entre 'ls de segona fila, entre 'ls nostres periòdichs, entre tots hom: veig que hi ha desconfiança, veig que 'l barco ministe...

ANTEQUERA.—Demano la paraula.

CÀNOVES.—Digui.

ANTEQUERA.—Vosté ha parlat de barcos; això son coses de mar; per lo tant puch enraonar una mica, goy?

CÁNOVAS.—No senyor, aquest barco es una cosa figurada ¿sab?... com tots los demés barcos d' Espanya. Prosseguim: donant ja per indisentible la falsa situació del ministeri, à veure ¿qué m' aconsellan vostés? ¿quin recurs troben pera contenir la disolució que 'ns amenassa?

PIDAL.—Podriam fer rogativas públicas y destinar una cantitat á obras piadosas...

ELDUAYEN.—Podriam... podriam... ¡hombre!... es bastant peliagut.

COS-GAYON.—Ja veurán; ja ho diré jo: podriam dimitir y anárnosen á caseta.

SILVELA (*rihent interiorment*).—Casi, casi, qu' es lo més acertat.

CÁNOVAS.—(*aixugantse dissimuladament una llágrima*).—Caramba, això de dimitir es molt fort. ¡No se 's ocurreix alguna altra cosa menos... amarga?

SILVELA (*decidit*).—No, no; jo no hi veig cap més solució.

PIDAL (*mal humorat*).—Y hasta cert punt es la pura veritat.

TEJADA.—Si, si; es l' únic camí que 'ns queda.

COS-GAYON.—A mí 'm vè de perilla: quan vulguin comensar, jo ja estich á punt.

CÁNOVAS (*determinantse á plorar sense cumpliments*).—¡Es á dir que m' abandonan, es á dir que no 'm volen ajudar, es á dir que...

(*S' obra la mampara per tercera regada*).

ORDENANSA.—No puch contenir un moment més als tres senyors qu' esperan: si no 'ls deixó entrar, diuhem que entraran per forsa.

CÁNOVAS (*aixugantse 'ls ulls á tota pressa*).—Bueno; vejam qui serán: ¡qu' entrin!

(L' ordenansa desapareix un instant: s' obra la porta de bat-á bat y 's presentan en Sagasta, en Novales y en Lopez Dominguez. En Cánovas se desmaya, los demés no saben qué dir y 's quedan tots mirantse los uns als altres. No sabém si á horas d' ara encara s' están mirant).

FANTÁSTICH.

Andalusia continúan encare 'ls terremotos.

Es precis, donchs, que no s' estronqui la pietat dels espanyols.

Molts son los esforços que 's fan; considerables las cantitats que 's reuneixen; pero tot serà poch per atenuar los efectes de una catàstrofe tant espantosa.

¡Caritat, caritat per las infelissas víctimas dels terremotos de Andalusia!

Hi ha un poble en la montanya de Granada, anomenat Güedejar que vá cayent, vá cayent lentament cap al riu.

Hi ha á Madrid un ministeri, anomenat Canovista, que va cayent, va cayent lentament cap á la fossa.

Vaja, 'ls terremotos que tant redolents son pels pobles, son molt bons pels homes públichs, que tenen la costum de dir als que cauen: —Al tèu puesto nosaltres.

De com, en cassos de desgracia, es molt bo tenir lo pare arcalde.

Antequera es una ciutat de la província de Málaga, en la qual lo terremoto vá fer caure 8 cases no més. Donchs Antequera vá rebre en lo primer moment un socorro de quinze mil pessetas del fondo de calamitats públicas, que 'l govern administra.

En cambi, en la província de Granada hi ha hagut pobles enters que han desaparegut del mapa, y 'l govern vá enviar déu mil pessetas del fondo citat de calamitats públicas, per tota la província de Granada.

En Romero Robledo es fill de Antequera.

Donats aquests antecedents, vajin y entreguin á la suscripció oberta pèl govern, tot lo que 's recaudi per socorre á las víctimas dels terremotos, y ja veurán com á Andalusia sortirà 'l sol per Antequera.

Ha mort á Madrid, després de una malaltia llarga y penosa 'l general Baldrich.

Enumerar un per un los càrrechs públichs que havia desempenyat, equivaldría á desnaturalisar la memòria de un fill de Catalunya, catalá de cor, de customs y de sentiments; valent y noble, y amant fins ab deliri de la causa liberal.

En Bialó, com li deyam aquí ab carinyosa familiaritat, gosava de l' estimació de sos paisans, perque l' havia sabuda mereixa per tres qualitats principals que l' adornavan y eran: valentia, bondat de cor y lealtat en las sèvases amistats.

Los liberals de aquí no olvidaran mai que fou un dels primers que alsá en Catalunya la bandera de la Revolució, sostenintla ab honra en los turons del Bruch,

aquella bandera mateixa que un any y milj més tard havia de tremolar victoriosa en lo famós pont de Alcolea.

LA CAMPANA DE GRACIA envia 'l seu pésam més sentit á la familia de aquest soldat de la causa liberal.

Una raspe de 'n Cánovas en un dels discursos que ha pronunciat un de aquests dies:

«De totes las cosas de la terra, la que més desitjo es poguerme retirar de la vida pública.»

Home, està bè. Miri, per nosaltres no fassi cumpliments.

¿Qué passa entre 'ls conservadors de Barcelona?

Se réuneixen y no s' entenen, se forman bandos y 's combaten. Los joves volen enfilarse á las barbas dels vells y en Tort y Martorell gran caballista aspira nads menos que ámontar sobre 'l nas de 'n Duran y Bas.

Es un húsar que no troba caball millor que 'l nas del seu ex-jefe.

Per lo demés, seyors conservadors de Barcelona, quan de tots vostés no 'n quedin més que las orellas, fassan l' obsequi de avisarnos, que ho escombraran.

Senyors de l' esquerra, y vosté també Sr. Sagasta, escoltin si son servits.

Diuhem á Madrid personas que poden saberho que quan en Cánovas s' alsí de la taula, que será quan estiga prou embafat, no será pas vosté, Sr. Sagasta, ni tampoch vostés Srs. de la Esquerra, los que serán criats á séures'hi, darrera d' ell.

Asseguran que hi ha uns moderats molt hermosos y uns neos capassos de menjar més que un mal lleig, que tenen demandat lo puesto y contan ab grans esperances de conseguirlo.

Per lo tant, seyors de l' esquerra y vosté també, Sr. Sagasta; si això succeix ja ho saben: se quedan en dejú, á no ser que 's decideixin á trucar á la cuyna del costat.

Allá no hi trobarán capons ni cosas exquisidas: pero hi ha uns pebrots vermells escalibats, grossos com gorro-frigis que fán una olor!...

La qüestió de aquell Conde que per 2,000 duros vá vendre á un periódich dels Estats Units lo text del tractat de comers ab aquella república, ha donat lloch á més de quinze días de discussió.

Lo govern ha pres la defensa del Conde, y la majoria, després de no pochs escàndols, ha votat ab lo govern.

Molt bén fét. Si l' haguèssen abandonat á la séua sort, los conservadors haurian pogut dir: «Per un frare no 's pert un convent.»

Pero are com que l' han amparat y protegit, resulta que en lo convent conservador, tots los frares son iguals.

Lo bisbe de Tarazona ha donat una gran fregada de orellas á n' Pidal y Mon.

Bèn posat está en Pidal:
los liberals no l' estiman;
los carlistas lo detestan,
y are 'ls bisbes lo confirmen.

Lo governador ha prohibit la ceremonia que cada any se celebra de anar á depositar una corona fúnebre en lo cementiri de Sarrià ahont descansan los voluntaris de la República, que van morir defensant la legalitat republicana, atropellada pèl general Pavía.

La situació conservadora cada dia 's torna més poruga.

Avants no li feyan por sino 'ls vius; avuy n' hi fan fins los morts y en realitat qui n' hi hauria de fer de debò es ella mateixa.

La qüestació que fan pels carrers los estudiants dona lloch á escenes verdaderament commovedoras.

Hi ha personas que ab llàgrimas als ulls, donan tot lo que 'ls vè á la mà. Son variás las senyoretas que s' han tret las arrecadas entregantlas als postulant: dues que venian de la iglesia van entregar sos devocionaris.

Un pobre obrer vá treure's la brusa, vá donarla als estudiants y vá anarse'n carrer avall en mánigas de camisa.

¡Qu' hermòs es l' espectacle de un poble que obra mogut dels nobles impulsos de la caritat!

Sembla que 'ls obrers de Sant Martí se proposan demanar als duenyos de las fàbricas que 'ls deixin treballar un dia extraordinari, destinant lo salari al socorro de las víctimas dels terremotos.

¡Admirable!

En la campanya de la caritat promoguda per socorre á las províncias andaluzas, ningú s'fa del govern: tot-hom entrega 'ls seus donatius á las corporacions particulars y á la prempsa.

Y no obstant, la prempsa es objecte constant de las persecucions de aquest govern que no mereix la confiança de ningú.

S' ha publicat l' aplaudit monòleg *Ecce Homo* de C. Gumá, estrenat en lo teatro Romea. Se ven á 2 rals en la llibreria de 'n Lopez.

¡QUI SAB!

En aquesta pobre Espanya passan unas estranyesas tan farsides de raresas y, sobre tot, tant cauals, que quant més un se las mira, més l' admiració 's renova, y més pensa y més las troba estranyas y originals.

Desde que goberna en Cánovas la dreta s' ha fet esquerra, la mar s' ha menjat la terra, lo fixo està en moviment; alló que ha de pujar baixa, alló que ha de baixar puja, plou quan no 'ns convé la pluja... y aixis successivament.

Lo que més a mi m' intriga y lo que 'm sorprén més l' anim, en 'quest desgavell unànim que domina la nació, es que cada cop que passa algun succés terrorific, vè á resultat un bè magnific pèl partit conservad.

O sino probas al canto: per Abril los canovistas ja 's creyan que 'ls fusionistas los hi pendrian lo plat; pero, tot de repent, passa alló de Santa Coloma, hi ha sanch, lo mónstruo fa l' home y 'l partit queda salvat.

Transcorren dos ó tres mesos y, entre una pau octaviana, de la noche á la mañana, surt un núvol maliciós: la esquadra es allá al Cantábrich... hi ha entrevistas cada dia... y en Sagasta s' inquietua y arma un capdell horrorós.

La ruina es inevitable, los canovistas tremolen y ja 's veulen com rodolan al abisme dels cessants; quan patatras! surt lo cólera, se desfà la nuvolada y 'ns trobém altra vegada los conservadors triunfants.

Entontits per la victoria, com en los seus millors días, tornan á fer tropelias sense com va ni con vè: se 'n riuen dels catedràtics fan pactes libre-cambistas, assotan als periodistas y tot alló que 'ls vè bè.

Tant y tant al fi n' abusan, que 'l país pert la paciencia y neix certa inteligençia entre la gent liberal: la tirria que 's té á n' en Cánovas aumenta en ràpit crescendo, torna aquell núvol tremendo á presentarse per dalt.

y en lo moment just y crítich en que 'l temporal estalla y 's va á donar la batalla al partit conservadò, comensan los terremotos, lo foix torna á refredarse y 'l mónstruo torna á trobarse duenyó de la situació.

¡Qué tal! ¡no 's deixa entreveure, sospestan aquest resúmen, que tractant de viure, 'l número de 'n Cánovas es molt gran? ¡Qui d'uba que al extinguise aquesta nova sorpresa, passará un'altra estranyesa porque ell pugui tirá avant?

Si seyors, tant si se 'n riuen com no, jo estich segurissim de que la mà del Altissim en això no hi intervè; y crech que lo que ara passa, y altras desgracias qu' espero, don Anton es qui fa ferò porque així á n' ell li convé.

Mentre l' home armant desastres pugui aturá als seus contraris, veurém fets extraordinaris que s' aniran rellevant; y quan no trobi sortida, ans que baixar del pescante, fará finà 'l mòn... y alante! ó sino, ja s' ho veurán.

G. GUMÀ

EMBLA que á Madrit s' agita l' idea de celebrar l' any que vè una exposició d' arts y de indústries.

Temo jo que l' any que vè serán molt pocas las indústries que sobrevisan, per lo qual lo millor que poden fer los madrilenyos será celebrar una exposició de tractats de comers.

Respecte á las arts, ja cal que 's desin tots los artistas.

Perque presumo que l' conde de la Romera, presentarà una copia del telegrama enviat als Estats Units, revelant un secret, á canvi de dos mil duros.

Si ho fa aixis, conti ab lo primer premi.

Desde que 'n Romero Robledo es á Andalusia, lo sol din que surt mitj' hora mès tard de lo que deuria.

Jo, al puesto del sol, ni menos me pendria la pena de sortir.

Per no tenir que véureli la cara.

L' Imparcial publica un article dihent que Alemania s' ha possessionat de la costa de Corisco y de terrenos espanyols, tant espanyols que l' seu rey Boncoro figura en la llista civil de Espanya.

No veuen? Ja 'ns comensan á protejir.

Quan lo viatje de D. Alfonso á Alemania, ván inflarnos de vent. Quan deyan que 'ns farian potencia de primer ordre, van fàrcirnos de prunas. Y are despès de tenirnos un quant temps al forn de la grrran conferencia internacional, en Bismarck empunya la forquilla y l' ganivet y se 'ns emporta un tros de petxuga.

En mans de la gent conservadora, l' aliva Espanya s' ha convertit en un capó.

Din un periódich que l' rey en son viatje per Andalusia vā acompañat de metje y de cuyner.

Y dich jo que á més de cuiner porta pastelero: en Romero Robledo.

En Silvela (D. Manuel) despès de dimitir l' embajada de Paris ha pronunciat en lo Senat un discurs de franca oposició contra la conducta del govern.

En Silvela (D. Lluís) se disposa á fer dos quartos del mateix, en lo Congrés de Diputats.

Y en Silvela (D. Francisco) continua sent ministre de Gracia y Justicia; pero aprovecha totas las ocasions de tirar pèl dret contra 'ls seus companys de ministeri, especialment contra en Pidal, l' Elduayen y en Romero Robledo.

Lo Monstruo de vegadas s' entreté fent batalladas y repichs.

Parlant dels Silvelas vā dir un dia qu' eran los catxeteros de totas las situacions.

Un altre dia vā dir que 'ls Silvelas eran tres, com las fillas de Elena.

«Tres eran tres, las hijas de Elena
tres eran tres y ninguna era buena.»

Donchs miri, per nosaltres totas tres son, no bonas, admirables.

Diuhen que á Vich vā sentirse una trepidació.
«Un terremoto, es á dir, un càstich de Déu, en una ciutat tant levítica com la de Vich?

Impossible.

Saben qu' es la trepidació de Vich? Una patada de rabi que vā donar l' arcalde llagonissaire, quan vā veure que l' seu gendre havia perdut las eleccions.

Lo Congrés ha pres en consideració un projecte de llei sobre l' establiment de centres de correcció per joves que reunéixen les condicions degudas.

Amigo, 'ls conservadors, sempre 'n sortirán bē de aquest negocí.

Els no aniran als centres de correcció per no tenir cap de las condicions que 's requereixen.

Els comensan per ser incorregibles.

Sabém de molt bona tinta qu' en Moret, lo hermó, lo fi, desde ahí vespre á horas d' ara no ha fet canvi de partit. A Madrit tothom s' admira d' aquest acte tant viril... ¡Ser constant vintiquatre horas! Es ja tot lo que 's pot dir.

Una senyora 's queixa de que duya déu anys de casada y no havia tingut familia.

—Escolti, vā dirli un metje famós per las sevæs dis-

traccions: de vegadas això es un mal hereditari. ¿Recorda si la mamá de vosté vā tenir fills?

Fa ja tres ó quatre dias que no 's resa ni 's din res de la escanyolida esquerra ni de lo que pensa fer. Uns opinan qu' es à dida, altres que no 's troba bē, y altres, en fi, s' atreveixen a dir que s' ha mort de fret.

Lo premi gros de la rifa celebrada després de la de Nadal, també ha anat á Sevilla.

Lo premi del sorteig següent també hi ha anat. La sort s' ha fet parlidaria de 'n Romero Robledo.

Lo mateix qu' ell, està per lo flamenc.

En una tertulia.

Se parla de matrimonis y 's deplora la tendencia dels joves de avuy dia, que lo primer que procuran es pescar un bon dot.

—Donchs jo, diu un dels tertulians, jove y guapo, jo 'm casaré sense quartos...

—No esperavam menos de vosté, diu una senyora: això es noble, això es decent, això es desinteressat....

—Si, senyora, si: 'm casaré quan ja no tinga ni un céntim.

Dos parlan de las malas consecuencias dels sustos.

—Miri, á mi, deya un, una vegada vā ser tal lo susto que vaig tenir, que se 'm ván erissar los cabells y 'l sombrero 'm va saltar del cap.

—¡Ah! ¿Y qué compon això? A mi, á consecuència de un susto, 'm vā pujar lo cap sobre 'ls cabells.

Y treyentse 'l barret, afegeix:

—Y tinga, en proba d' això, que desde llavors soch calvo.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A-mor.
2. ANAGRAMA.—Paco, Poca, Copa.
3. ROMBO.

C	A	R
P	A	R
C	A	R
R	I	O
A	N	A

4. TRENCA-CLOSCAS.—Espluga de Francoll.
5. GEROGLIFIC.—Per un notari, papers.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Girofle y Pau Truyta; 1' ha endavinadas 4 Un Guenyo; 3 Jaumet de Sadurní; 2 Escanya-pits y Moreno, y 1 no mes P. Ressalao.

XARADA.

Trobantme prop de Paris per lo passat mes de Agost, à la senyora Total, (per un especial favor; dins de una primera-tres) vaig remetre-li un tres-dos perque ab ell pogués cobrar tres mil duros de un que ha mort.

LL. MILLÀ.

ENDAVINALLA.

Me fan los sastres y los manyans; també 'ls poetas y 'ls fabricants: ne té 'l rellotje, ne té 'l paper, també la música y 'n té 'l diner.

EUDALT SALA.

SINONIMIA.

—Apa, apa, total Pasqual que la perdiu ja es total.

GIROFLE.

ROMBO.

GEROGLIFIC.

I	allí
T	IRA
I	III
I	III
I	III

SANCH Y FETJE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Garou-Bau, B. Sans, Un Teixidó, P. Barrera, Girofle, Fredolich y Pere Titaina: *Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.*

Ciutadans Victorin Otero, Noy del quart pis, Arednabal, Escanyapits, J. Sans, Girofle, Orellut del Bruch, Anguila de pou, Eudalt Sala, Martinet de Sant Martí y Acora de Masnou: *De lo que 'ns envian vostés, n' aprofitarem alguna cosa.*

Ciutadans Tanmalipich-Temiuq: En lo seu treball hi ha detalls bonichs, pero 'l conjunt resulta deslligat.—J. Planas: Trobem que la poesia té 'l mateix defecte ja que aquest es inherent a la mateixa: la sortida del final, confessi que no ha de ser agradable al lector, al menos aixis nos ho sembla á nosaltres.—J. V.: En lo quadro de costums que 'ns envia hi ha qualitats: no té 'l defecte sinó de ser una mica massa llarg — Jenani: Gracias mil per la seva felicitació: lo pensament de la poesia es una mica estrambòtic i 'l desarollo no molt correcte: acceptem ab gust la xarada.—P. C. Tarrasa: La setmana entrant ne parlarem.—Martí Revoltons: Los versos estan be.—J. Baucells Prat: Los de vosté també estan; encare que resultan una mica prosaics.

Suscripció á favor de las victimas dels terremotos.

Suma anterior. . . . . Rs. 270.
O. M., 24.—J. R., 2.—Julian Barasona y Murillo, 4.—C. Pillo, 4.—F. S., 4.—E. R., 10.—M. M. M., 20.—Baldomero Mariano, 4.—Un suscriptor CAMPAÑA, 4.—Pablo Oller, 8.—Luis Tusell de Llinás, 8.—Salvador Guinar de Llinás, 4.—G. Martinez Serrano de Villafranca, 20.—J. B., 8.—Un estudiante de Farmacia, 8.—Francisco Masdevall, 4.—Froilan Cirla de Roda, 4.—Maquinaria del teatro Fortuny de Reus, 60.—Francisco Galceran, 20.—Miguel Bossé y Palà, 20.—Un capellà independent, 10.—Un artista, 10.—Un federal de Capellades, 20.—José Mata correspolson CAMPAÑA de Centellas, 4.—S. P., 20.

Suscripció del Cafè-Concerte Barcelonés — Union, 7.—Baldomero Franch, 400.—Juan Corredó, 12.—Juan Llisis, 12.—Luis Bassas, 12.—Ignacio Fabré, 12.—Mercedes Tadeo, 4.—Maria Garcia, 4.—Tiburcio Agudo, 4.—Matilde Font, 12.—Sofia Camps, 8.—José Romeu, 12.—Ramon Pruna, 8.—Antonio Bas, 4.—Buenaventura Chauderó, 4.—Julio Font, 4.—Rupertó Gonzalez, 4.—José Vilamajó, 4.—Jaime Ros, 4.—José Solé, 8.—José Rosinol, 4.—José Dafari y Mercado, 4.—Sebastián Dispau, 4.—José Franquesa, 2.—Juan Arabí, 4.—Antonio Perarnau, 4.—José Prous, 8.—Salvador Barba, 4.—Pedro Matarredona, 4.—Bonifacio Mogaduro, 2.—Lorenzo Banqué, 10.—Francisco Arnó, 10.—Genaro Trius, 10.—Jaime Sayalls, 10.—Francisco Colominas, 10.—Vicente Casanave, 10.—Antonio Cosso, 10.—Magín Roset, 10.—Estevan Rius, 10.—Vicente García, 10.—Juan Baut, 10.—Varios concurrentes, 50.—D. N., 28.—Josefa Leal, 10.—Paco Lucena y Señora, 10.—Feo, 8.—Hermanas Gamas, 10.—Aurora Molina, 8.—Cutufa, 8.—Rafaela Nuñez, 10.—Manuel Cortes, 10.—Rafael Marin, 20.

Total. . . . . 1.458 rs.

Fidel Grifol, 83 parells de mitjas novas pera noys.

ECCE-HOMO

MONÓLECH CÓMIC SÉRIO, EN UN ACTE Y EN VERS

PER

C. GUMÁ

Preu DOS rals.

Se ven en la Llibreria Espanyola de I. Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibreries, kioscos, y á casa 'ls correspolsons de LA CAMPANA.

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

Conté treballs literaris d' importància ab més material que un gros volúm, multitud de caricaturas de Pellicer, Apelles Mestres, quatre pàginas de hermosos cromos de Moliné, y ab tot no val més que 2 RALS. Se ven per totas las llibreries, kioscos y correspolsons de LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

UNA IDEA DEL MONSTRO

—«Los Silvelas han sido siempre los cacheteros de todas las situaciones.»

(Cánovas del Castillo.)